

(Kort bemærkning).

Lise Hækkerup (S):

Jeg finder, at det er et samfundsproblem og et demokratisk problem. På trods af, at der bliver uddannet lige mange mænd og kvinder ved landets universiteter, viser der sig altså den uheldige tendens, at det f.eks. kun er 6 pct. af landets professorer, der er kvinder. Det synes jeg er en mærkelig ting. Og vi har drøftet det her i Folketinget, og alle partierne var enige i, at vi skulle drøfte det, også De Konservative.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Den socialdemokratiske ordfører skal ikke tage Det Konservative Folkeparti til indtægt for vanvittige synspunkter. Det Konservative Folkepartis politik på dette område er, at kvaliteten er afgørende. Er der flere ansøgere, så tager man den bedst egnede. Så kan man, hvis man vurderer, at der er nogle, der står lige, og kønsfordelingen er skæv, tage den kvindelige ansøger; det er jo klart. Men ellers er det kvaliteten, der er afgørende.

At det er mærkeligt, at der kun er få kvinder blandt landets professorer, ja, eller også er det naturligt, jeg ved det ikke. Det afgørende for os er kvaliteten og ikke noget som helst andet.

(Kort bemærkning).

Lise Hækkerup (S):

Ja, nu tror jeg altså, debatten tager en anden drejning end det, der står på dagsordenen.

Selvfølger er det kvaliteten, der er det afgørende, vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard. Det gælder enhver ledelse, det gælder et partis ledelse, det gælder naturligvis også et universitets ledelse, osv.

Det er, som om der er nogle fantastisk mandschauvinistiske tendenser til stede i denne sag og i det her parti. Det er som om, at fordi man drøfter, og fordi man påpeger det problem, at der er en mangel og et fravær af kvindelige forskere, så insinuerer man i samme åndedrag, at de kvindelige forskere skulle være B-forskere. Det er ikke tilfældet.

Hvis hr. Frank Dahlgaard havde fulgt debatten om de manglende kvindelige forskere, så tror jeg også, hr. Frank Dahlgaard ved og ville være vidende om, at når de kvindelige forskere f.eks. søger en stilling, så får de den også. Men det er altså en helt anden problemstilling end den, vi drøfter i dag, hvis jeg må være så fræk at henvise til forretningsordenen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Jamen det er jo ikke mig, der har bragt dette her emne op. Det er den socialdemokratiske ordfører, der betegnede det som et stort samfundsmæssigt problem, at der var så få kvindelige forskere. Så det er ikke mig, der har bragt det op.

Men forudsætningen for at få en professorstilling eller en ledende stilling hvor som helst, er som regel, at man søger den. Og hvis der ikke er særlig mange kvinder, der søger, så er det også svært, at der bliver mange kvindelige professorer og forskere i øvrigt. Jeg ved ikke, om det er noget samfundsmæssigt problem andet end i nogle kønsfikserede hjerner.

(Kort bemærkning).

Lise Hækkerup (S):

Jeg nævnte fravær af kvindelige forskere som én ting, som kunne indgå i en udviklingskontrakt. Jeg nævnte samtidig den bias eller den aldersfordeling eller manglende aldersfordeling, man har blandt det videnskabelige personale på universiteterne. Det viser sig, at der er en voldsom overvægt af ældre forskere på universiteterne.

Jeg nævnte også det problem, de naturvidenskabelige uddannelser har, som værende noget, man passende kunne få ind i en udviklingskontrakt, for at give nogle eksempler på, hvad man bl.a. kunne fokusere på i den her debat.

Karen Rønde (V):

Venstre har med interesse læst forskningsministerens forslag til ændringer af universitetsloven, for ud fra ministerens rumlen i efteråret med kontrakter og ledelsesreformer havde vi oprigtigt håbet, at ministeren barslede med en ordentlig elefant. Men desværre er elefanten endt med at blive til en meget lille mus.

Venstre har såmænd ikke noget imod, at man forsøger sig med kontraktstyring, men vi mener, det er naivt at tro, at kontrakter alene kan afstedkomme de forandringer, der er nødvendige. Det kræver redskaber af en helt anden styrke.

Venstre har heller ikke noget imod, at de studerende får mere formel indflydelse, selv om vi måske synes, det skal gøres mere klart, hvilke beslutninger de studerende egentlig har krav på at deltage i. Det er dét snarere end den formelle møde- og stemmeret, der er problemet i dag. Under alle omstændigheder er det dog ikke